

Arrest

**nr. 58 901 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 18 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2010 diende verzoeker een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 22 december 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 25.08.2004 in België verblijft, een voorbeeldige integratie zou kennen, een zekere kennis van het Nederlands zou hebben, een tomeloze inzet zou hebben in het verenigingsleven, vrijwilligerswerk zou verrichten, een arbeidscontract bij de firma Altrad Balliauw d.d. 02.12.2009 en twee getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. De integratiebewijzen die werden voorgelegd in eerdere regularisatieaanvragen werden reeds behandeld in de beslissingen d.d. 16.01.2008 en d.d. 15.12.2008.

Betrokkene wenst zich te beroepen op punt 2.8A en B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, betrokkene voldoet niet aan de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8A of 2.8B. Hij voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 26.08.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geenszins op een negatieve manier in aanraking gekomen is met politie- of gerechtelijke diensten en dus op geen enkele manier enig gevaar oplevert voor de openbare orde en/of openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de bewering dat een verplichte terugkeer een disproportionele maatregel zou zijn, merken we op dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.10.2004 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 04.11.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk net iets meer dan twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- ° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29.10.2004*

- ° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.08.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

1.3. Op 22 december 2010 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid (1) (2)

genomen op 13-12-2010

wordt aan B.L. (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 21.01.11 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

- Betrokkene word niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het CGVS op datum van 29-10-2004.

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27-08-2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad hem *"het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen, minstens verwerende partij te veroordelen tot de kosten van de procedure."*

2.2. De Raad merkt op dat gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in werking treedt op 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op onderhavig geval. Er is dus vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. geciteerde verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, doordat, verwerende partij voor de (on)ontvankelijkheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die vóór 15 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan, terwijl duidelijk is dat dit onderscheid geenszins op een wettelijk voorzien criterium berust, noch redelijk te verantwoorden is."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en

aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing. Volgens artikel 10 en 11 van de Grondwet dienen bovendien personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Natuurlijk gelden deze artikels ook voor en tussen vreemdelingen, nu deze de persoon van de vreemdeling aanbelangen. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet sluiten uiteraard niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die vóór 15 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan.

Verwerende partij baseert zich op de door de Raad van State vernietigde instructie van 19.07.2009. Zulks blijkt uit de motivatie in de bestreden beslissing:

'Hij voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 26.08.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8'A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.'

Door zich in casu op de in deze instructie opgelegde termijn (15.09.2009 t.e.m. 15.12.2009) te baseren om te bepalen of de aanvraag van verzoeker ontvankelijk is, miskent verwerende partij evenwel het vernietigingsarrest dd. 09.12.2009 van de Raad van State. Zulks werd recent ook terecht door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting geoordeeld: RvV 16 december 2010, nr. 53.240, te vinden op <http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/reemdelingenrecht/Rechtsspraak/Rechtspraak/RvV%2053.240.pdf>. Niettegenstaande verwerende partij bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, kan zulks immers in casu niet worden ingeroepen, aangezien een dergelijke bevoegdheid betrekking heeft op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en niet op de toevoeging van ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijn voor indiening van een verzoek tot regularisatie, hetgeen uiteraard toekomt aan de wetgever.

Verwerende partij kan haar ruime appreciatiebevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden (betreffende termijnen) aan de wet toe te voegen. Enkel bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn er geen wettelijke criteria voorzien en kan verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag (RvV 16 december 2010, nr. 53.240, te vinden op <http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Rechtsspraak/Rechtspraak/RvV%2053.240.pdf>). In casu heeft de bestreden beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid. Het is duidelijk dat het onderscheid dat verwerende partij maakt, geenszins redelijk te verantwoorden is, zodat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, alsook van het redelijkheidsbeginsel. Tevens heeft zij haar beslissing tot onontvankelijkheid geenszins zorgvuldig benaderd door voorwaarden betreffende de termijnen toe te voegen die niet in de wet vermeld staan.

Dat het middel derhalve ernstig is."

3.2. Verzoeker kan volledig gevolgd worden in zijn theoretisch betoog dat: "Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. (...) Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing. Volgens artikel 10 en 11 van de Grondwet dienen bovendien personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Natuurlijk gelden deze artikels ook voor en tussen vreemdelingen, nu deze de persoon van de vreemdeling aanbelangen. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet sluiten uiteraard niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is."

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegheid.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekers kritiek is gericht tegen de volgende passage van de bestreden beslissing:

“Betrokkene wenst zich te beroepen op punt 2.8A en B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, betrokkene voldoet niet aan de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8A of 2.8B. Hij voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 26.08.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

3.6. De instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *“de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet”* vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

3.7. De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing erop wijst dat verwerende partij in deze verzoeker niet ontslaan heeft van de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Het is precies deze wettelijke voorwaarde waaraan de Raad van State herinnerd heeft in zijn bovenvermeld arrest van 9 december 2009. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing dit arrest van 9 december 2009 miskent of op welke wijze verwerende partij ontvankelijkheidsvoorwaarden zou toevoegen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een eenmalig arrest van de Raad, dat bovendien nog niet definitief is aangezien de verwerende partij een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend (cfr. RvS 25 februari 2011, nr. 6585 (c)), kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

3.8. Verzoekers betoog berust op een verkeerde lezing van de in punt 3.5. vermelde passage van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst er hier namelijk op dat om te kunnen genieten van de instructie van 19 juli 2009, wat er in essentie in bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onmiddellijk op zijn gegrondheid beoordeeld wordt, verzoeker zijn aanvraag om verblijfsmachtiging had dienen in te dienen tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Verwerende partij hanteert derhalve blijkens de bestreden beslissing blijkbaar *“ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen”* om te kunnen genieten van de instructie van 19 juli 2009 wat niet echter betekent dat er *“ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen”* voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd.

3.9. Voor zover begrepen dient te worden dat verzoeker het een schending acht van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen dat hij niet kan genieten van de voordelen van de vernietigde instructie en andere vreemdelingen wel, dient de Raad op te merken dat er geen gelijkheid in onwettigheid bestaat.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM, doordat de uitvoering van beslissing een miskennis zou uitmaken van het recht op eerbiediging van het recht op privé-leven.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op enige wijze haar inmenging op het privé- en familielevens hetwelk door verzoeker in zijn verzoeken op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet naar voren werd gebracht, te rechtvaardigen. Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M, geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

In casu werd ook door verzoeker in zijn aanvragen om machtiging tot verblijf genoegzaam aangetoond dat hij gedurende lange tijd in België heeft geleefd en naast vriendschappelijke, ook persoonlijke sociale banden heeft ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Dat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M, (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van de integratie, gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland.

Wanneer het dossier immers met de nodige objectiviteit zou zijn bekeken, is het duidelijk dat er geen enkele proportionaliteit bestaat tussen een dergelijke formele vereiste en de ingrijpende gevolgen voor het privé-leven.

Deze louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privé-leven en gezinsleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2010 vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.”

3.11. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven ervan niet betwist.

3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze verdragsbepaling primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

3.13. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij een familielevens leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Dit blijkt ook niet uit zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Voor zover dient aangenomen te worden dat

verzoeker aangetoond heeft een privéleven in België te leiden in de zin van artikel 8 EVRM stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing moet beschouwd worden als een beslissing volgend op een aanvraag van verzoeker waarbij hij verzoekt om een eerste toelating om op het Belgisch grondgebied te verblijven. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.14. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om een door een illegale vreemdeling gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging (cfr. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cfr. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996; cfr. RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.15. In casu dient te worden vastgesteld dat de door de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te tonen die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen, niet wordt nageleefd door verzoeker. De eerste bestreden beslissing sluit voorts niet uit dat verzoeker een privéleven kan leiden in België, doch stelt enkel dat de elementen inzake integratie het voorwerp dienen uit te maken van een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de procedure vermeld in artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn bloot betoog niet aan dat er geen sprake is van een juist evenwicht tussen het doel van de bestreden beslissingen, namelijk het indienen van een visumaanvraag in het land van herkomst en een mogelijke aantasting van het recht op eerbied van verzoekers privéleven, dat blijkens het administratief dossier grotendeels ontwikkeld werd in illegaal verblijf.

3.16. Rekening houdend met voormelde gegevens komt het de Raad voor dat er in deze geen positieve verplichting voor de Staat bestaat om de verzoekende partij op haar grondgebied toe te laten op grond van een aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt.

3.17. Voor zover uit het betoog van verzoeker nog dient begrepen te worden dat hij het een schending van de motiveringsplicht acht dat er met betrekking tot artikel 8 EVRM niet gemotiveerd werd in de tweede bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat de tweede bestreden beslissing samen getroffen en betekend werd met de eerste bestreden beslissing en dat hierin gemotiveerd werd aangaande verzoekers aangevoerde elementen inzake integratie, die deel uitmaakt van zijn privéleven. De Raad ziet niet waarom de tweede bestreden beslissing, die er enkel toe strekt de illegale verblijfs-status van verzoeker vast te stellen, nogmaals specifiek dient te motiveren in het licht van artikel 8 EVRM.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA